

[Morten Lange.]

grundig revision for at få rettet fejlene, men jeg har forstået, at det ikke skal være i år. Det ville også være en overraskelse, om den høje regering kom med så bemærkelsesværdigt et initiativ som et plaster på helhedsløsningen, om jeg så må sige. Men lad det være.

Jeg skal derudover bemærke, at ligesom de udmærkede ærede ordførere for venstre og de konservative mener, at de ikke kan stemme for bevillinger af personale til administration af love, som de ikke kan lide, således kan heller ikke vi strække os så vidt. De områder i normeringslovforslaget, som vedrører militæret, vil vi da gerne markere, at vi er modstandere af, ikke fordi vi ikke under officererne nogen løn; det er ikke spørgsmålet, om denne løn er for lille eller for stor, men vi mener simpelt hen, at nogle lønudgifter burde spares. Det er det høje ting bekendt med, ganske vist, men vi vil dog ikke undlade at markere det denne gang. Tilsvarende mener vi, at det er korrekt og i overensstemmelse med vor holdning til finansloven, at vi afholder os fra at stemme for de bevillinger, som vedrører ansatte i civilforsvaret.

Med disse formodentlig ikke overraskende bemærkninger kan jeg i øvrigt tilsiige vor velvillige behandling til de foreliggende lovforslag.

Grøndahl: Betænkningen vedrørende disse lovforslag fremkom kun fire dage efter første behandling, og lønningsudvalgets eneste møde, hvor betænkningen selvfølgelig blev skrevet — og andre møder har, så vidt jeg er orienteret, ikke været afholdt — kan jo kun have været af formel karakter.

Normeringslovforslaget indeholder sammen med ændringsforslagene nu lige ved 800 punkter, og dette sammenholdt med det kun ene møde i lønningsudvalget, må vel betyde, at lønningsudvalget — bortset fra venstres og de konservatives holdning til ændringsforslag nr. 5 — går fuldstændig ind for lønningsrådets stillingtagen. Dette

beklager jeg, da det betyder, at samtlige repræsenterede partier i lønningsudvalget hermed giver grønt lys for den lønglidning, der finder sted ved opnormeringerne i normeringsloven. Det samme gælder vedrørende lønningslovforslagets § 1, nr. 3, 5 og 6. En sådan lønglidning kan de uafhængige ikke støtte.

Et lyspunkt var der dog fra lønningsudvalgets ene møde, idet udvalget har sagt nej til yderligere krav fremsat fra flere deputationers side, ligesom der er blevet givet afslag på skriftlige krav. Regeringens helhedsløsning gav udtryk for, at der var så og så meget at fordele i de næste to år, og at det, der var at fordele, skulle komme de lavtlønnede til gode, også statens tjenestemænd. Tjenestemændene har dengang for de næste to år fået det, som landets økonomi tillod, og alligevel kommer den højtærede finansminister her med forslag, der belaster statsbudgettet med ca. 7 mill. kr., og hvoraf vel noget over 1 mill. kr. går til opnormeringerne. Hvis tjenestemændene efter lønningsloven af 1958 har krav på disse opnormeringer, skal de selvfølgelig også have dem. Har de imidlertid ikke krav på disse opnormeringer, skal de lige så selvfølgelig ikke have dem.

Da den højtærede finansminister indkaldte bidrag til normeringsloven for 1963-64 fra de forskellige administrationsgrene, burde der under hensyn til landets økonomiske situation i denne indkaldelses punkt 2 have stået følgende: Forslag om bestående tjenestemandstillingers oprykning til højere lønningsklasse kan ikke forventes optaget på lovforslaget. Derved ville der være sat en forsvarlig bom for den lønglidning, der nu vil fremkomme på dette felt, og som utvivlsomt senere af organisationslederne vil blive brugt som løftestang for yderligere krav.

Jeg er udmærket klar over, at det er en yderst vanskelig og krævende post, den højtærede finansminister beklæder, en sand uriaspost; men i den nuværende situation er det af afgørende betydning, at vi har en